

Uši a Vítr

číslo 4

měsíčník

duben 2011

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetis Via, s podporou přátel a spřízněných duší

Neexistují nepříznivé okolnosti

Michal Estrada (1965), původem Ostravan, své sny realizuje v Brně a Vídni, vyučený dřevomodelář, v letech 84-89 pitevník soudního lékařství, otevřel a po sedm let provozoval brněnský klub Dessert.

Michale, mé otázky budou mířit spíš ke kořeni vůbec jakékoli tvorby a důvodu k ní než k nějakým „teoretickým“ subtilitám, které se skrývají v pojmech „dějiny umění“ či „výtvarná kritika“ apod. Po prohlídce Tvého webového alba se opět ujišťuji, že to, co nepřesně nazvu „body artem“, je zřejmě hlavní složkou Tvého tvůrčího výraziva. Je to pravda? proč ano, či ne?

Z praktických důvodů ano... vždycky jsem záviděl spisovatelům, že mohou tvořit kdekoliv... tužku a papír strčím do kapsy... stejně tak sám sebe mám neustále při sobě = snažím se ohnout věci tak, abych byl schopen pracovat, kdykoliv potřebuju... vyšlo mi to jako jediný způsob či trik, jak vzdorovat všem „nepříznivým“ okolnostem (samozřejmě neexistují příznivé a nepříznivé, jsou pouze okolnosti), které se staví do cesty... a dříve či později přijdeš na to, že v cestě stojíš sám sobě... takže přidáš další trik – vystoupit ze sebe a pozorovat nejenom to, co se děje kolem tebe a co tě zajímá, ale i to, co tam děláš ty, případně, co to dělá s tebou...

Věřím, že tohle je jediný správný přístup: dílo a ty osobně se musí navzájem prolínat-ovlivňovat, jen tak se můžeš posouvat dál... Je to stejné jako s dílem alchymistů... nebude žádné zlato, pokud tvůj duch není cizelován... Otázkou je, jestli vůbec ve finále jde o zlato... asi bych ho bez mrknutí oka přijmul, stejně jako sadař jablko, protože jsem udělal všechno,



Michal Estrada: „Man Of Your Dream“ (Není snadné najít člověka, svých snů), foto © archiv autora

co jsem měl... ale tou nejzajímavější věcí je práce samotná, ten proces před tím...

Došel jsem do bodu, kdy mi stačí věci pouze promýšlet... už nepotřebuji je fyzicky vytvářet... stačí mi volná chvíle, kdy si sednu a v mysli je otáčím a mně viditelným pilníkem piluju a piluju... Jediný důvod, proč některé z nich nakonec udělám, je pouze pro čistou radost z manuálního tvoření!

Musím říct, že ta poznámka se sadařem není vůbec od věci... nic z toho

by nebylo, kdybych své myšlenky, cit, instinkt, ruku a oko nepěstoval...

„Sadař“, „pěstování“, „jablko“, to jsou všechno věci kultivace – citu, myšlenky, ruky, oka. Je to cesta hodně praktická, ale taky hodně intuitivní. Dalo by se snad říci, že tedy nemůžeš vědět, „co tě čeká“ (J. Šafařík říká: „nevědět a muset“). Připouštíš, že tímto způsobem můžeš někdy dojít-přejít ke zcela jinému – nečekanému – projevu, např. k budbě, písmu, statickému obrazu či objektu, ať už na jakoukoli plochu či do jakéhokoli prostoru realizovanému?

INTUICE

Já nad tím takhle nikdy nepřemýšlel... teda když jsem začínal... já se rovnou našel jako malíř... asi proto, že má paměť ukládá obrazy, tedy to, co vidím... nepamatuju si text-slova-jména nebo čísla, tedy ani finance...

Ale malířem jsem se stal jenom sám pro sebe... dospívat v Ostravě – přelom 70/80... jezdit na 6tou do megafabrik, kdy jezdí jeden autobus za druhým a stejně se tam nedá dostat, řešit vojenskou službu a kromě jednoho kamaráda být tam sám, jen o víkendech jezdit do Brna... Hmmm, pro mne to tenkrát bylo vyložene nepřátelské prostředí... Musel jsem něco najít, ustoupit z cesty TĚ realitě, něco jako nasadit si zrcadlovky – ty všechno vidíš, ale ti ostatní zas jen sebe... to nebyl můj život. Přestal jsem spolupracovat – žádný kompromis... a začal malovat.

Byl jsem tak konsekventní, že modrou knížku jsem dostal, aniž bych musel do blázince nebo se mrzačit, a z fabriky vypadl hned první den po vyučení... jako jediný z celého učiliště – dal jsem výpověď. Byl soud a JÁ vs. VŽKG ho vyhrál. Bylo mi 18 a byl jsem malíř.

Ale tu postavu jsem si vytvořil kvůli tomu, aby mi pomáhala žít jinak a dělat věci jinak. Byl jsem – a pořád jsem – naprosto bez ambicí... Způsob života byl prioritou... Kdybych našel jiný společenský dres-kód, jednoduše bych dělal něco jiného... A já si to i myslel: ... jakmile dospěju na TO*), co hledám, tak adieu umění...

No a do té doby, než tedy dospěju, jsem dělal všechno, co se ke mně doneslo... HAPPENING – Uuuuuu!

*) Odklepávání popela na Buddhu – psáno strojem na průklepáky s modrým kopírákem – Chtěl jsem nastoupit cestu zenu a mít svého mistra



Moon Walk

M. E.: „Procházka po Měsíci“

PERFORMANCE – Olalaaa! Ano, dělal jsem hudbu, sochy, grafiku, nakonec i psal... ale neměl jsem žádné informace... já si to jen tak představoval a bavil se tím...

Celá dlouhá léta pak moje umění bylo vlastně zdrojem osobní zábavy... nic víc. A byla to pouze INTUICE, která mě vedla k tomu, abych si svůj zdroj zábavy udržoval na své frekvenci a bez šumu... Pokud se nějaké vmísily, otočil jsem knoflíkem „TUNNING“, a měl zas čistý nerušený příjem, ale nikdy ten finanční...

PRAKTICKÁ CESTA

Nakonec – a není to tak dávno – jsem z praktických důvodů přestal úplně dělat a cokoli vlastnit... Ocitl jsem se zpět na začátku a úplně nahý... Nebylo to úplně příjemné a nevěděl jsem,

co dál. Byl to elementární stres. Ale mozek ve stresu funguje jinak – horečně pracuje a vybírá nejlepší řešení... i ten můj...

Řekl mi: „Nic mne teď nenapadá, ale než někam nebo za něčím zbrkle vyrazit – teď máš možnost – vem si čas a zjisti, jaký život vlastně chceš žít a čím ho naplníš tak, aby byl atraktivní výzvou, na které můžeš pracovat až do konce...“

3 roky jsem čekal, poslouchal a díval se...

Má tvorba – po všech těch letech – vím o ní příliš moc, už ji nemohu brát jen jako osobní zábavu... Dala mi specifické myšlení a je čas ho použít. Zábava se změnila v zodpovědnost.

CO MĚ ČEKÁ...

Použiju zase slovo ad hoc, nemám rád trik...

Znejistění... je to takový reset mého zaběhlého chování a myšlení. Ale sám nevím, jak to dělám, jen čas od času se sám neplánovaně torpéduju, uříznu si větev, vyčurám se proti větru, dotknu se drátu na zem spadlého nebo se vykloním z okna či zahodím stranicovou legitimaci... Udělám to proti své vůli a pohodlnosti. Sám pak zírám, kde jsem se to ocitl...

A zároveň vidím věci tak, jak ke mně přicházejí – vidím je čisté = takové, jaké jsou, bez mé mentální projekce... Teprve potom ty, které mi před očima poví příběh, pak začnu vyřezávat a stavět totem... Kariéra se však na tom nebuduje nejlépe.

otázky mailem jef



M. E.: „Respekt“ (Respekt, úcta, pozdravy...), foto © archiv autora

Dílna

Nedávno založený I. FotoPoetický Club Brno, sdružující fotografy i grafické a malířské experimentátory z různých míst Republiky, je ve své činnosti aktivní, živý, komunikační, zatím stále na vzestupu.

Vážení přátelé, sešli jsme se zde, na tomto magickém místě pod Petrovem, abychom si vychutnali atmosféru obrazové fotografie, mohli se obdivovat dílům zde rozprostřeným a jak se hezky česky říká – kochat se jimi.

A co že to vlastně kolem sebe můžeme vidět? Laik by možná řekl – to jsou fotky – a nějaký divný... Co to ti autoři vlastně fotili,



vždyť to se ani vyfotit nedá? – ne, nedá. Protože lidé, kteří zde nyní vystavují svá díla, jsou skutečnými básníky fotografie. Sami o sobě prohlašují: jsme blázni a snílci, kteří píší básně, ať už tužkou na papír či čočkami našich objektivů. Ano, vážení přátelé, dovoluji si Vám představit I. Fotopoetický club Brno a jejich první společnou výstavu v prostorách Galerie pod Petrovem.

V klubu se k mému úžasu dokázali sdružit osobnosti, i když je o osobnostech známo, že se nesdružují, ale tady se to povedlo. Fenomén tohoto klubu totiž spočívá ve vzájemné podpoře, předávání zkušeností – při zachování naprosté autentičnosti jednotlivých členů aneb, jak by řekl Havran, ať si každý dělá, co chce, když nebude chtít, my mu pomáhat nebudeme. Když se rozhledneme kolem sebe, můžeme sledovat odlišný rukopis jednotlivých autorů. Každý má svou oblíbenou značku fotoaparátu, každý má své triky, které jsou jeho výrobním tajemstvím. Tyto pak dávají jednotlivým dílům punc originality.

O fotografiích Elišky Vorlové (*Ticho, obr. vpravo*) se dá říci, že probouzí ze sna i pásem cudnosti



obestřenou duši jaderného fyzika, který nikdy o lyriku nezaváhal. Její obrazy oslovují jak technikou, tak lyričností i symbolikou. Dokáže stejně dobře postihnout prvek architektury, jako výraz zvířete, což jí vyneslo umístění v prestižních soutěžích. Další dáma, která si ráda hraje s fotografií, je Renata Hasilová. Její obrazy vypovídají o tom, proč je členkou fotoPOETICKÉHO klubu.

Aleš Zeman, ač novicem klubu, rozhodně v něm má své pevné místo, neb poetika jeho obrazů evokuje v lidských duších krásu a oslovuje nás lyričností.

Z fotografií Radka Vlacha je čitelný smysl pro okamžik. Právě nyní má tato krajina jedinečnou atmosféru. Já to tak vidím a potřebuji to sdělit ostatním. Musím říci, že má ve své sdílnosti velký cit pro to, zda nechat věc bez úpravy, anebo ve svém předávání emocí přitvrdit a obestřít dílo atmosférou „vyšších světů“.

Mistrovství černobílé fotografie sem přišel předvézt Vítězslav Krejčí. Z krajin na jeho fotografiích na nás dýchá ticho a nostalgie zimní krajiny a na rty se opět vkrádají verše...



Michal Král nachází poetiku ve věcech, kde ji hledá málokdo. Jeho největším koníčkem je totiž „industrial“ – hudba, historie či samotné fabriky.

Rovněž Jiří Dressler zde předvádí mistrnou práci s objektivem a i jeho díla jsou znatelně prostoupena lyričností a romantikou. Jedním ze zakládajících členů klubu je Jaroslav Sklenář (*Holka z plakátu, obr. vlevo nahoře*). Jeho profesionálně zvládnutá technika, dokonalá kompozice a srdce básníka přinášejí potěšení nejen našim očím, ale i srdcím. Díky.

President klubu Emir Chali. Jediný básník fotografie. Jeho básně na fotografických obrazech jsou čitelné citlivé duši diváka a určitě je nenechávají v klidu.

Duší klubu je nepochybně Vladimír Smýkal, alias Havran, alias Spiritus Agens klubu (*Znavenost potulného dělníka, obr. vlevo dole*), jeho šedivá eminence. Málokterý člověk, co dokázal svou tvář a myšlení po desetiletí zachovat tak nepokřivenou jako právě on. Jeho undergroundové vzezření a duše básníka mu mnohdy dávaly zabrat a on se s tím vypořádával po svém – dělal muziku, hrál si s múzou výtvarna. Ovšem nebyl by to Havran, kdyby to, co umí, neformuloval slovy: „Snažím se jen vyblít ze sebe, co mě sere – někdy PC grafikou, někdy barvičkami na pláténko, někdy fotografií.“ Výsledek je ovšem úžasný. Brno – láskyplné.

Zdeňka Lišková, kurátorka galerie

Sépiovou kostí

*Mnoháček Zgublačenko (vl. jm. Pavel Hlušíčka *1969), protože prý „mnoho zhubl“, autor autistických žalmů či kuffnerského nářečí, přední představitel současné linie českého naivního básnictví.*



Co snídá psychiatr?

Psychiatr snídá chleba
s psychijátrovou paštikou.

Psychiatrický zákon

Mnoháčkovy problémy
jsou tak skutečné,
že o nich každý psychiatr pochybuje.

Překyselený žaludek (zákaz šťavnatého ovoce!)

Pan doktor předepsal dneska
Unkosance Ulcosan.
Má žaludeční potíže,
proto sním jablko sám.

Sluníčko

Sluníčko svítí
na letní stráni,
Unička má je,
myslím jen na ni.

Na louce pasou
pastevci husy,
do svatby naší
tlusté být musí!

Ombudsmanka

Moje milá Unkosanka,
to je věrná ombudsmanka.
Mých práv pevně zastává se,
bát všech zlých již přestávám se.

Štěně

Přiběhlo k nám malé štěně,
vypadá tak opuštěně!
My si ho domů vezmeme.
Až bude z provazu puštěné,
nikomu to neřekneme.

Kiril a Emma

Zafoukal Kiril,
všechny stromky ryl.
Po řádění toho běsa
nesměli jsme jít do lesa.

Nyní přišla Emma,
na Kiril však nemá!

Bioplyn

Neber mi ten hnůj,
on je všechen můj!
Bioplyn z něj udělám,
hodně na něm vydělám.

Stavby naší doby

V červenci se začne stavět „krabice“,
v listopadu již vydělává
a v lednu se zřítí pod tíhou sněhu.

Daňové úniky

Ten náš malý milý Jarda
neví, co je miliarda.
Dobře však zná úniky daňové!
Má staré auto
a právě z těch úniků šetří na nové.

Přeměna

Jan měl mnoho podvodů,
kdosi mu řekl: „Přestaň!“
Strčili ho pod vodu,
stal se z něho křesťan.

Ty na to máš!

Ten, který v nebesích sídlí,
přistoupil ke mně a řekl mi:
„I když upadl jsi, prosím tě, vstaň!“

O sobě myslíš si,
že sílu již nemáš na to,
abys vstal, ale mylíš se velice.

Bezcenný připadáš si,
avšak v očích mých
velikou hodnotu máš.

Cesta, po které rozhodl ses jít,
pohodlná rozhodně není.
Poznal jsi, že většina lidí jde proti tobě
a nikdo z nich ohledy na tebe nebere.

Dnem každým tito lidé
tlak na tebe vyvíjejí
a ty jim musíš odolávat.
Chápu, že jdeš jako proti proudu řeky.

Odvahu však neztrácej!
Na paměti odměnu měj,
kterou obdržíš, když zvítězíš!

Překonej slabost svou
a z úkrytu vylez!
I když schovaný zůstaneš,
přesto tě vidět budu
a pamatuj na to,
že slaboch žádný
přede mnou neobstojí!“

Marné hledání marky v parku

Asamusa misamusa asalima lusu,
ešefoše fiteloše keteliše nusu.
Ícafúco mítafúco
lakelime lúce,
lakeštíce na tisíce
něma žjádne v rúce!
Lakeštíce na tisíce
něma žjádne v rúce!

Interlanto naterlanto
pérezdivka luta,
ismelonty natelonty
lekoždivka nuta.

Antefarku, holka z Arku
anekitelítu,
běhá v parku, hledá marku
v malém igelitu.
Běhá v parku, hledá marku
v igelitáčku!

Náhrobní kámen

Odpočívej v pokoji,
já zatím něco dobrého uvařím.

*Ze sbírek Věnováno Unkosance
(2000), Hlubší pohled na život (2001),
Kuffnerské nářečí (2001), Vyprávění
člověka Kuffnerského (2001), vydáných
ve vlastním nakladatelství Pampeliška,
s přiblížením k internetové databázi,
vybral a sestavil Zdeněk Volf*



*Momenty Potulné akademie. Dva večery Ears & Wind Records, 10. února a 7. dubna 2011, z brněnského klubu Boro.
 1. Zelené koule, 2. Čočka, 3. Hynkovy zámky, 4. Čočka, 5. Hokr, 6. Homér – Já jsem poznal, 7. Hokr, 8. Skrytý půvab byrokracie,
 9. Hokr, 10. Skrytý půvab byrokracie, 11. Altvater Gebirge – Snímky pořídil © Arnošt Zukal*

O dílech – a lidech

Modlitba za báječného bejka

Když se ti dívám do očí, je v nich ten věčný smutek Ahasvera, zkušenost tisíce pokolení předků i láska, údiv ze zázraku života a posedlost jím a ženami, věčnými souputnicemi, věčného milence, který ví, že když nejde o život, tak jde o hovno a že nejen to, co je dole, je i nahoře, ale že vždy nakonec je všechno úúúúúúúúplně jinak.

Čtverák v tobě se musí smát fňukání malých duší, kňučících nad tvým posledním pozemským utrpením, namísto aby blahorečili, že tě poslední milenka, laskavá smrt, vzala do náruče a zbavila krutosti těla, přirozené jako život sám a odnesla tě na věčnost i s tvým sebemrskáčstvím výčitek, že jsi přežil řádění černých soten zla a odmítal chcípnout a věřil, že má smysl žít dál.

Vždyť Šoa, to jméno jako z pohádky, na rozdíl od mrchy
nemoci,

je infernem, jakým žádné jiné utrpení není, ať jím je bolest z nemoci, co tě sklátí, nebo zoufalství z vědomí, že zemřít je dané nezbytí, neboť vraždy, mučení, utrpení z něho, tisíce smrtí a deklasace až k zvířecosti, k živočišné potřebě být, je hrůzou, vedle níž nemoc je pohlazením a zprávou, že jsi stále lidská bytost s vůlí žít, abys mohl vydat svědectví.

A když teď přišla ta chvíle, kdy i saze, které sněžily jako černý sníh na tvou hlavu a byly tvou matkou, tvým otcem i dětmi, kteréš mohl mít s děvčetem, které bůh nechal také proměnit v černou vločku, odvane smrt do paměti tvých slov, která se stala pamětí nás všech, nepřijde odpuštění, ani usmíření, neboť za každý umořený život trvá pokání tisíc let.

Odešels další, jeden z mála zbývajících, co přežili Šílenství Šoa, hrůzy, z níž se zrodila další pověra, že svár zla a dobra má podobu sváru ďábla s bohem, degradaci všemohoucího na nemohoucího, stvořitele na úroveň bořitele, jako by krále s pohunkem srovnali, ač pravda, z pohunka se občas stane mocná zrůda, která však není stvořitelem, jen zlovolným zmetkem zůstane.

„Peklo“ není protějškem „Nebe“, pokušení není protějškem lásky, světlo není opakem tmy, klad záporu, jedno druhým není podmíněno, ač jejich odvislost je od téhož, ale ani to z nich nedělá opak druhého, spíš jsou dětmi jedné matky, téhož stvořitele, sourozenci zcela odlišní. Tak jako ty a já.

Nevěřičně, že už nejsi mezi námi, volal jsem ti, aby mi čísi cizí hlas zlověstně zvěstoval, „účastník je dočasně nedostupný, volejte prosím později“. Nevěděl, žeš nedostupný na věky, ač trvale tak blízko, také na věky.

Příteli Ahasvere, něžný nadsamče, nebeský tuláku, synu prastarého kmene, smrtí vše nekončí, je bránou, kterou se navracíš na výsosti, do věčnosti, domů k stvořiteli. Ach Arnošte, bratře, čekej tam na mě.

John Bok

V Praze dne 22 Adar 5771 aneb 26. února 2011

Arnoštovi Lustigovi s láskou

Vybráno cestou – Walter Pater

Renaissance patnáctého století byla v mnohých věcech větší tím, co načrtla, než tím, co provedla. Mnohé z toho, oč usilovala a čeho dokázala jen nedokonale nebo nezdařile, bylo dokonáno teprve v osvícenství, *éclaircissement*, osmnáctého století nebo v našem vlastním pokolení; co vskutku náleží znovuzrození patnáctého století, toť pouze vůdčí instinkt, zvědavost, síla popudu. Moderní učenec, zaměstnaný tímto problémem, zdůraznil by a stanovil, že na všechna náboženství jest hleděti jako na stupně přirozeného vývoje, že aspoň v původu, růstu a úpadku mají společné zákony, a že nemohou

býti odloučena od ostatních hnutí lidského ducha v těch periodách, v nichž zřejmě převládala; že o své újmě pučí z lidského ducha jako výrazy rozličných fází jeho citu k neviditelnému světu; že každý plod ducha dlužno posuzovati s hlediska doby a lidí, kteří jej zplodili. Dále by poznal, že každé přispělo něčím k vývoji náboženského smyslu, a řadě je všechna jako jednotlivé stupně poznenáhle výchovy lidského ducha, ospravedlnil by jsoucnost každého. Základnou usmíření všech náboženství světa byla by tedy nevyčerpatelná činnost a tvořivost ducha lidského sama, v níž stejně koření všechna náboženství

a v níž všechna stejně jsou vyrovnána, zrovna jako hravé sny dětství a vážné myšlenky staroby se setkávají a ulehají k odpočinku v zkušenostech jednotlivce. ... Slovo *mystika* odvozuje se obyčejně z řeckého slova značícího „zavíratí“, jako by někdo zavíral rty, dumaje nad tím, čeho nelze prosloviti; leč Platonikové sami odvozují je spíše z konu *zavírání očí*, aby niterně bylo lze více viděti. ...

„Není těžko znáti Boha, nechceš-li se nutiti, abys Ho vymezil“: – platilo za veliké slovo Joubertovo.

Walter Pater, *Pico della Mirandola*

Dřevěná cikáda

JACK KEROUAC

Vize Codyho

Argo, 2011, kniha



Jak píše v předmluvě Allen Ginsberg, jde o „naprostou výměnu informací a myšlenek plných lásky mezi dvěma muži, z nichž každý nabízí tomu druhému příběh své myslí – nevšední situace, jíž máme to privilegium být svědky“.

Kniha vychází v českém překladu vůbec poprvé a všem milovníkům nejen beat generation, ale dobré a poctivé literatury jako takové nabízí zcela nevšední zážitek. Protože, jak píše Ginsberg, „obejdeme-li Kerouaka, necháme stranou nesmrtelné srdce, knihu, jež je obrovitou mantrou porozumění a vroucí lásky k americkému muži, k jedné zápasící heroické duši“.

KIESLOWSKI

Tiché lásky

vyšlo samonákladem, 2011, CD



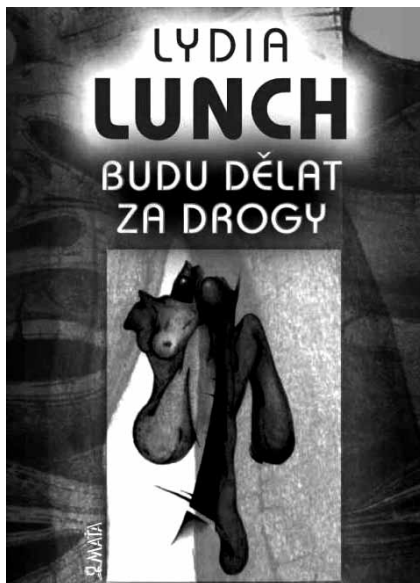
Duo KIESLOWSKI je nový projekt hudebníka známého jako DKP a Marie Kieslowké. DKP působil v kapelách *Bez peří* a *Houpací koně* a také je členem

doprovodné kapely Xaviera Baumaxy. S pianistkou Marií Kieslowski tvoří duo, které sází na intimitu a syrovost základního akustického zvuku kytary, piana a kontrastu dvou barevně výrazných hlasů.

LYDIA LUNCH

Budu dělat za drogy

Matia, 2011, kniha



Do čtyř částí rozdělený svazek literárních textů Lydie Lunch ukazuje čtyři cesty, kterými přistupuje ke svým základním tématům jimiž jsou násilí, sex a individuální svoboda. Čist její texty není nic příjemného, jsou kousavé, ironické, sžíravé a brutálně upřímné. Ač s jejími názory nemusíme souhlasit, nemůžeme jim upřít naléhavost a sílu přinutit nás se nad nimi alespoň zamyslet, v lepším případě zkusit přehodnotit některé své postoje. Sympatické je, že se Lydia Lunch nestaví do role poslední spravedlivé, ale že i ona sama se snaží přijít věcem na kloub – být za cenu zklamání a bolesti.

VRATISLAV BRABENEC

Sebedudy

a jiné texty z let 1966–1987

Kalich, 2011, kniha

Podstatně rozšířené vydání, navíc doplněné o původně samostatnou sbírku *Jedna dvě* a o další Brabencovy texty ze 60., 70. a 80. let, takže obsahuje naprostou většinu Brabencova literárního díla před r. 1989. Tak jako v případě literárního, tedy především básnického díla Jirousova, Bondyho, Pánkova, Zajíčkova, Quidova, Benýšková, Plíškové či Stankovičova, je i Brabencův



samizdatový a exilový literární odkaz možno vnímat jako svého druhu kroniku života v undergroundovém „ghettu“ 70. a 80. let...

ČOKOVOKO

Hudba

Mamka, 2011, CD



Přízvuk leze z každého kousku nahrávky. Brněnská dvojka Čokovoko se před třicítkou nešetří a valí obraty jako o život. Na první poslech zní jejich „mluvené slovo“ jako neumětelské říkanky, ovšem po nutném opakovaném vstřebávání vyslechnete výpovědi, postřehy, situace života. Promíchány osobními zkušenostmi, přáními, touhami jsou pak podávány neprvoplánovými obraty, jež bude omladina nezkušeně hltat a rodiče, při vysvětlování zvědavým dítkům, červenat. Ale proč? Všimněte si, že i (zralé) slečny se tu a tam neudrží a odrovnají se k smíchu. Berte to taky tak... (*Radek Kopel/Napalmed*)



Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě www.drevenacikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

Volná plocha – Zápisky výtvarné

Prolog k výstavě Michala Estrady v galerii Grauzone

Před patnácti nebo dvaceti lety byla ve Václavské ulici na Starém Brně nedaleko od Estradova tehdejšího bytu proluka, která vznikla stržením jednoho domu a nejspíš tam už pěknou dobu rozvírala svůj chřtán, dokud nevzbudila pozornost jistého muže, řekněme mu tady Pepík. Tenhle Pepík se vyptal a dozvěděl se, že tenhle pozemek patří městu. A řekl si, když patří městu, patří i mně, a hnedle se dal do práce a zřídil tady skládku. Kontejnery se tu ještě ani pořádně neohrály a už se tady zastavovali lidé a zbavovali se svých starých ledniček, kamen, přinášeli suť, piksly od barev, starý nábytek a podobně. Dávali za to Pepíkovi peníze, a protože leccos z toho dovedl prodat, obchod se mu znásobil. A aby toho nebylo málo, vynalézavý duch přišel na myšlenku, že by pozemek pronajmul hotelu ze sousedství jako střezené parkoviště. Provozovateli hotelu tahle možnost přímo učarovala a brzy se dohodli na ceně. Samozřejmě že Pepík měl pramálo chuti ze své osoby udělat nočního hlídač psa, zároveň se ale i zdráhal někoho na ostrahu zaměstnat, poněvadž to by stálo peníze. S pevnou vírou, že nejlepší řešení je i to nejlevnější, ještě chvilku rozjímal, až mu na mysl přišla stará dřevěná bouda, kterou na smetiště odložil majitel nějaké stavební firmy. Takže šup dovnitř s dvěma matracemi a penzion Pepík je hotový. Jako nájemníky si sem nakvartýruje dva pijany bez střechy nad hlavou, od nichž za přece jen poněkud skromné přístřeší požaduje jen málo peněz. Na oplátku se dvojice ukáže ochotnou hlídat parkoviště takřkajíc ve spánku. Tak se stalo, že Pepík rejšoval prachy na čtyři různé způsoby z pozemku, který si ani nepronajmul, a všichni, co ho znali, ho obdivovali a říkali si, jaký je to vykutálený umělec.

Michal Estrada by na takový prohnání obchodu talent měl, avšak každý, kdo ho zná, ví, že je sice hazardér, ale že na kšeftování rozhodně chuť nemá. Neznám nikoho, kdo by po tolik let s takovou houževnatostí usiloval o to, aby svých cílů nedosáhl. Nikoho, kdo by tak rafinovaně ovládal umění ztroskotat, nikoho, kdo by se tak nápaditě vyhýbal úspěchu, je-li úspěchem míněn zdar, splnění očekávaného a kýženého; takovýhle úspěch je pro něj skutečně bezvýznamný. Musel by se dostavit náhodou, úspěch neočekávaný, musel by ho takřkajíc postihnout, pak jen v tom nejhorším případě by jej strpěl.

Je tomu tak, že Estrada miluje inscenování: miluje hru, divadlo, show. A protože neúspěch lze zinscenovat spolehlivěji než zdar, patří k jeho nejpůsobivějším pracím krátké jevištní výstupy, v nichž nechává své ztřeštěné postavy za doprovodu bubnů a trumpet zažívat fiasko. Tyto miniatury operetního rázu začínají téměř vždy velkolepým, velmi precizně nastudovaným výstupem, který se vzápětí promění v improvizovanou scénku. Estrada přitom nutně obchází svůj herecký talent; užívá oněch prostředků, jež jsou serioznímu dramatickému umělci zapovězeny: osedlá si pointy, rajtuje na nich, až je užene, vypadne z role, zapojí publikum a moderuje svou vlastní postavu skrze show, sám ze sebe udělá blázna a raduje se z toho jako malé děcko.

Proti jeho zálibě pro poprask stojí na první pohled zcela protichůdný způsob práce, který je pro něj stejně tak charakteristický. Zrovna tam, kde převládají ohlušující tóny a bláznivé řádění, zůstává totiž Estrada tichým. Tak tomu bylo třeba v případě jeho příspěvku k prvnímu kunštátskému symposiu v roce 1995, na které rád vzpomínám. Zatímco my všichni přes den pilně malovali, psali a sochali, abychom se večer co večer s plnou vervou zapřeli o bar, dokud nás víno nespasí a my s sebou pěkně

podle délky neprašíme – tedy zatímco my jsme dělali to, co se obecně od umělců na symposiu očekává, Michal tu sedí mlčky a bez hnutí jako housenka bource morušového ve svém kokonu a vyklouzne teprve v den zahájení výstavy. To se projde po lese, sesbírá pár klacků a položí je ve tvaru půvabných jemných koster zvířat před malé náhrobky malebného psího hřbitova, dýchajícího biedermeierovskou idyllou. Z nejúspornějších prostředků vzniká poetické dílo. Letmá a zároveň usebraná práce, která zapůsobí tak silně, protože tím nejprostějším způsobem zachycuje kouzlo Kunštátu, kouzlo, jemuž už dříve podlehla celá řada význačných básníků, malířů a fotografů, jako třeba František Halas, Ludvík Kundera nebo Vilém Reichmann. Pokusí-li se člověk představit si tuto tichoučkou píseň, zaslechne i v Estradových křiklavějších kompozicích, v jeho fotografických a filmových pracích nebo již zmiňovaných performancích diferencované tóny. Karel Hynek Mách píše ve svém deníku z roku 1834: „Buď se zdá, že to je, protože to je, nebo to je, protože se to tak zdá.“ Tahle věta by stejně dobře mohla pocházet i od Michala Estrady. Co je hra a co je vážně, co zdání, co bytí, to v jeho případě takřka nelze oddělit od sebe. Sám se snaží tyto hranice stírat. Třeba tím, že se rozhodne změnit si jméno. Já reaguji podrážděně, když mi vykládá o svém plánu. On mi svůj záměr popisuje se sportovním nadšením, jako by navrhoval obzvlášť vydařenou jevištní show, a já se ptám, kam až tu hru vyžene? Vrtoch to každopádně není, poněvadž to chce mít úředně a změnu jména si s velkou zarputilostí na příslušných úradech vydupe, dokud ho nemá ve svém cestovním pase. Takže to bylo vážně? Opravdu? Že to snad přece jen hra je, na to odkazuje volba jména. Narazil na ně náhodou, ve zprávách zaslechl o jistém Estradovi, hlavě zločinecké tlupy a korupčním politikovi, kterému se v posledním okamžiku vydaří spektakulární útěk na motorovém člunu. Tento muž má u sebe balík peněz a falešné papíry: ty nejlepší předpoklady pro úžasný nový začátek...

Michalovi Estradovi jde o všechno. Nebo o nic. V jeho případě to vždy směřuje k jednomu. Nikoliv propůjčit život umění, nýbrž si umění přisvojit, aby žil. A tak jako při svých vystoupeních sám ze sebe dělá blázna, tak i mimo jeviště opakovaně jedná jako Simplizissimus a Don Quijote a snaží se ze všech sil sabotovat to, co ostatní nazývají kariérou nebo spořádaným životem. Zas a znovu přetřezává lana, aby unikl ze sběratelova pouzdra, všeho zanechává, čas od času žije takřka jako mnich, nahý, bez statků a stálého domova. Jak to dokáže? Gisela Stiegler se domnívá, že se Estrada dopouští neustálého „vyklízení“ sebe samého, což u něj nutně musí uvolňovat nesmírná množství energie. To je trefně řečeno. Ustupuje z cesty všemu, co by ho mohlo přivést k určitému cíli, z cesty ustupuje i své vlastní cestě, neboť nechce uznat, že jakmile se člověk pro něco rozhodne, musí se současně rozhodnout i proti něčemu. Nejen vydat se jedním směrem, nkoliv jít jen jednou cestou, ale žít všechny možnosti, všechny životy, zas a znovu začínat od samého počátku, smět být dítětem, neshodovat se se žádnými očekáváními a stokrát se dopouštět týchž bláznivostí. Tuto smělost má jen málo umělců. A nemálo z nich mu proto závidí. A i když si jako přítel někdy rvu vlasy a se zoufalstvím musím zvolat: Michal, how can you do this!, musím pak také dodat: ¡Caramba! Please, go on: naprosto přesně like this!

*Bruno Pellandini, přel. Tomáš Svoboda
U příležitosti zahájení výstavy Michala Estrady
v prostorách vídeňské GRAUZONE 2. 12. 2010*

Napříč – Glosy – Poznámky

O Velkém Pátku

Dějiny se dějí, říše padají, modly se kácejí a nové povstávají. Stejně jako za proroka Izaiáše, který před tisíci lety vydával svědectví o zajetí svého lidu u řek babylonských, o pádu říše zbožňující sebe samu, a hlavně o návratu ke svobodě v poslušnosti neviditelného Boha. Tehdy stejně jako dnes nenacházel ve všeobecné vřavě politických a ekonomických zájmů temný a tichý hlas zvoucí k pokoře a pokání velkou rezonanci.

Politici interpretují význam historických událostí a jejich obětí zpravidla jen podle krátkozrakých a krátkodechých programů, které reprezentují. Říkají: jsou to hrdinové, jsou to vrazi, jsou to svatí mučedníci, obyčejní žoldáci, fanatici, nutné oběti, nevinné oběti... Jak se to komu hodí. Co se však nikomu nehodí, je zahlédnout obraz trpícího lidstva. Temnou a pustou Goyovskou vizi bezmocných a navzájem si ubližujících bytostí. Zahlédnout tvář zachvácenou strachem a nenávistí, tvář člověka, který si nemůže pomoci a ničí a sám je ničen.

Velký pátek má být v pořadu velikonočního týdne zastavením temným. Pašijová zvěst se tu čte jen k Ježíšově smrti na kříži. V té chvíli, jakoby vše končilo. Ježíš tu nevystupuje jako spasitel, jako Kristus. Je jen obětí, civilní obětí, politické a náboženské zvůle. Muž bolesti dokonale solidární se všemi trpícími právem i neprávem. To je výhled velkého pátku, příležitost zahlédnout a prožít skutečnost, již se bytostně bojíme. A nemůžeme se tu hned ideologicky zaklínat vzkříšením a vykoupením a božím odpuštěním. Naopak velký pátek je dnem božího dopuštění, je dnem, kdy

tma byla po vši zemi, jak se píše v evangeliu.

A v té velkopáteční tmě se děly věci, které všichni známe a které se dějí stále. Jistý Jidáš za peníze udal svého učitele a mistra politické policie židovského Synedria. Synedria, který měl být nejvyšší autoritou Hospodinova zákona, se sešel jen proto, aby do rukou římských okupantů protiprávně vydal nepohodlného rabína a proroka, který chtěl Hospodinův zákon naplnit. Jistý Petr, žák perzekvovaného učitele, tváří tvář chátře svého učitele zapřel slovy: Neznám toho člověka. Jistý římský místodržící Pilát Pontius, který měl zaručovat platnost římského práva v provincii, ustoupil politickému tlaku a poslal na kříž člověka, na kterém neshledával žádnou vinu. Jistý žák Jan sledoval křížovou cestu svého mistra na popraviště z povzdálí, a když byl poznán a chycen davem, nechal jim svůj oděv v rukou a utekl nahý. Kam? Do tmy. Do velkopáteční tmy, která pokrývá svět, a v níž se nazí třese, i když se tak nechce vidět.

Když se v Jidášovi pozdě ale přece hnulo svědomí a vrátil peníze velekněžím se slovy: Zradil jsem krev nevinou, odpověděli mu: Co je nám po tom. To je tvoje věc. Dnes by se řeklo: To je tvůj problém. Tvůj byznys. A tak se ucedník i se svým byznysem oběsil na osice. Tato dokonalá samota z rukou těch, kteří ještě před chvílí stáli o naši spolupráci, je pravým obrazem fungování lidské moci a konečné odměny, kterou od ní lze očekávat.

Velkopáteční události jsou velkým dramatem, jehož obsazení zůstává stále otevřeno. Podle svých zkušeností a ambicí se můžeme nalézt v roli nešťast-

ného Jidáše, stejně jako v roli zapírajícího Petra, můžeme být členy zmanipulovaného Synedriu, můžeme si mýt ruce jako Pilát, nebo nazí prchat jako Jan.

Jen na jednu roli si žádný z nás poctivě nemůže troufnout. Zůstává pro nás, věřící i nevěřící, nepochopitelná a tajemná. Nikdo jí není hoden, a přece jen ona může dát, a dává, smysl našim dramatům.

Jan Balabán, II. 4. 2003

Postprométhea

Už nemáme co bohům vzít
Více než potřebno známe
stroj parní dynamo dynamit
játrovou paštilku Hamé

Miroslav Holman

Pathos

Chtělo by se pátrat po významu slova PATHOS. *Slovník cizích slov*: PATHOS viz PATOS, PATOS kniž. 1. hluboké pohnutí mysli, vzrušený stav, prudké vzrušení 2. vzletný způsob mluveného n. písemného projevu; nadšené, vzletné podání uměleckého díla *Slovník antické kultury*: PATHOS (řecky „utrpení“), podle Aristotela „čin působící záhubu nebo budící bolest, jako usmrčení před očima diváků, přílišné útrapy, zranění a pod.“ (*Poetika* 1452 b, překlad A. Kříže). P. je podle Aristotela třetí ze tří základních složek tragédie, první je obrat (peripetie), druhá je poznání (anagnórisis), které spolu s peripetií vzbudí buď soucit (eleos) nebo bázeň (fobos). – V rétorice p. znamená vášnivý souhlas s řečnickovým názorem vyvolaný v duši posluchačově.

Lapač snů

Když se mě někdo zeptá na období od listopadu 1989 po dnešek odpovídám: Nikdy předtím jsem nebyl nucen tolikrát sáhnout až na dno svých možností, nikdy předtím jsem nebyl vystaven tolika atakům, nikdy předtím jsem neměl tušení, že žiju mezi tolika odpadky, nikdy předtím jsem netušil, že lidé dokážou až tak nenávidět a závidět... nikdy předtím jsem netušil, že demokracie je vystavena až takové přesile zblblé většiny, nikdy předtím jsem netušil, že lidé tak těžce nesou tíhu vlastní odpovědnosti, nikdy předtím jsem neměl příležitost dotýkat se až natolik intimně lidské bíd, neštěstí, štěstí, bohatství atakdále.

Zázrak je, že jsem chvíli před finále svého života měl šanci tohle vše vidět, zažít, promýšlet. Že jsem měl možnost o tom všem psát, mluvit, diskutovat veřejně. Že jsem o tom všem nejenom psal a mluvil, ale také vstupoval do akce, konkrétně konal a viděl výsledky. Nebyť listopadu 1989 mohl jsem klidně zemřít na ostrově nehybné a uzavřené společnosti, za ostrnatými dráty. Nikdy bych také nekráčel, alespoň chvíli, po boku lidí, kteří mě natolik přesahovali a inspirovali. A to už ani nemluvíme o tom, že všechny tyto možnosti dostali, ve věku, kdy to ještě má smysl, také mé děti a jejich děti, tvé, vaše děti a jejich děti.

Trochu mě občas přibrzdí poznání, že děti našich dětí už nemají tušení, že jde o zázrak, že většina jejich rodičů už zapomněla, že atmosféra společnosti je narvána negativními emocemi, že svá osobní traumata lidé přenášejí mimo sebe. To ne já, to režim, politici, globalisace, kapitalismus, mafie, imigranti, Amíci, Romové, židé... To oni! Zázraky zasahují jenom připravené. Pro ostatní je to jenom společenská anomálie, legenda, mýtus, fáma... projev víry, která není jejich.

*Fedor Gál, ze sdíleného dokumentu
na Facebooku, duben 2011*

„Underground“ – současnost

Z jedné diskuse o okupaci, svobodě, sídle králů, historii, liberalismu a věcech duchovních obecně

Josef J. K. – 18. 4. 2011

Dnes před 21 roky se Česká Třebová zbavila Sovětů!

Dan D. Č. ... a začal nechutný, rektální alpinismus do americké prdele

J. E. F.: J. J. K. – buď klidný, oni se zas vynořili jinde – pozdravy optimistické do ČT –

J. E. F.: D. D. Č. – jakékoli rectum a jeho atakování je pouze následek zdejší zbabělosti, ubohosti, duchovní negramotnosti a mnohaleté ztupělosti, je jedno, zda jde o rectum sovětské či americké, je ovšem nebetyčný rozdíl mezi „americkým“ a „sovětským“, to – doporučil bych – není radno si plést – s pozdravy...

Dan D. Č.: j. e. f. – s první částí souhlasím do puntíku, ale jaký je rozdíl mezi US „oilkrací“ a tím, dnes ruským? Pokud se podíváme, koho že to Američané podporují... Muammara bijou, ale opozici v Bahrajnu nepodporí... tak nevím, který čert je horší – ten americký, nebo ruský?

J. E. F.: D. D. Č. – příteli, nemyslím, že by v diskusi pouhým výčtem argumentů a preferováním subjektivních vizí se mohlo dojít k „pravdě“, z mého pohledu je mezi Amerikou a Ruskem, jak jsem napsal, rozdíl opravdu nebetyčný, civilizační, kulturní, historický, ve vztahu k NÁM je tento rozdíl do očí bijící, podívejte se do historie, to se tak brzy zapomíná na Mnichov, na druhou válku, Stalina atd.? myslíte to opravdu vážně? tomu nemohu věřit – zabýváte se z pohledu historického opravdu detaily, takhle se dá citovat do nekonečna, na obě dvě strany samozřejmě, ale já bohužel nemohu, než trvat na tom, že rozdíl mezi „americkým“ a „sovětským“, či „ruským“ či jinak samoděržavným, je opravdu děsivý, rozhodně se nepřidávám k těm, kteří by na „Ameriku“ plivali, to bych musel plivat sám na sebe a všechno, co je mi drahé a blízké – ale svůj pohled Vám samozřejmě nevnučuju – se smířlivými pozdravy...

Jan G.: Nejhorší je, že jsme momentálně až po paty zaboření do Brusele...

J. E. F.: J. G. – souhlasím, to už je ale jiná otázka, ovšem ani zde moc nevidím – v zásadním přístupu – alternativu –

Jan G.: Politickou alternativou je samostatný národní stát, ekonomickou alternativou je EFTA. EU ano, ale na prapůvodním půdorysu EHS, ne jako současný zhoubný socialistický monstrprojekt, který je pod vedením zasloužilých komunistů zaručenou „cestou do otroctví“.

To mně připomíná to naprosté chucpe, kdy mi tu budeme každý rok oslavovat, jak jsme se sametově zbavili komunistů, a při tom se do náruče jiných, daleko nebezpečnější bolševiků až nadšeně a nekriticky hrneme...

J. E. F.: J. G. – s těmi (evropskými) komunisty i s viděním té bolševisace samozřejmě souhlasím, ale: není snadné zbavit se pomatenců na hradě i v podhradí, jaksi k nám – bohužel – patří, máme je tak či onak pod (národní) kůží – národní stát? pokládám se za nacionalistu a zůstal jsem povždy „vlastencem“, ač

ta slova se dnes nenosí a opovrhuje jimi každý zelenáč sbírající jabka v Itálii či pomeranče ve Španělsku, ale co s tím, když onen protivný a v mnohém protizákonný a protiústavní, a především protikulturní „euroskeptik“ na hradě (spolu)atomizoval ještě jakž takž života-schopný stát, s historií a válečným ještě jakýms takýms pathosem (v tom nejlepším slova smyslu), a teď „vládne“ tomuto směšnému, opravdu k uřehťání směšném státečku? stačí otevřít noviny, pustit televizi...

Jan G.: Já s tatíčkem Klausem problém nemám :)

Za větší škodnou, která má na svědomí rozesrání české politiky, považuji jeho předchůdce, starého pletichu humanitárního bombardáka Havla...

(ediční vsuvka: *povzdech*) Ilona F.: ach jo, starý dobrý Václav

J. E. F.: J. G. – milý příteli, slovo „problém“ raději nepoužívám, akorát tu nafouklou, zcela protiduchovní figuru v sídle českých králů vidím s hlubokou nechutí a hořkostí, takového „tatíčka“ bych nechtěl ani za trest, nechci radit, ale opět je dobré podívat se do historie, i historie presidentování a vůbec života Václava H., takto ho omezovat, jak píšete, pokládám za poněkud sebezáhubné, chápu nechut, věci neobhajitelné, spjaté s mechanismy moci, ano, jistě, i kolem mě všichni prskají na Václava H. (s mnohým samozřejmě musím souhlasit), ale přece jen, co vím, vím, srovnání prospěšnosti obou těchto lidí pro tuto zemi je – z mého pohledu – zcela mimo měřítko –

(ediční vsuvka: *povzdech*) J. E. F.: Ilonko, to je téma obvyklé, potkávám se s ním každou chvíli a můžu Ti říct, že vlastně (téměř) nikomu nic nemohu „vysvětlit“, v tom to asi ani není, dokonce jednu moudrou věc mi řekl jeden poměrně mladý člověk, když jsem s kýmsi (jiným) diskutoval: „máš pravdu, souhlasím s tebou, ale co docílíš, když před sebou budeš mít dvacetiletého kluka ubitého argumenty?“ – je to věta, ke které se moc často vracím, naučila mě víc než mnohá „diskuse“ – pozdravy na (divoký) Západ! –

(ediční vsuvka: *povzdech*) Ilona F.: Avšak E., bývá mi někdy z toho tak smutno

(ediční vsuvka: *paralelní děj*) David D. K.: V Uzbekistánu na jedné hoře jsem zcela náhodou potkal jednoho chlapíka, který byl v kasárnách v České Třebové spolu se Sověty. Svět je hodně malej.

(ediční vsuvka: *paralelní děj*) Martin Š. B.: přijde mi smutné, že sověti sice odešli, ale hromada komunistů zůstala a jsou opět u koryta – jen u jiného a jinak se nazývají – ale svině sviní zůstane

Jan G.: J. E. F. – V čem „protiduchovní“? To by mne celkem zajímalo. Třeba tím, že se nekámoší s Dalajámou? :)

Havla nijak neomezuju. Jako dramatik mne moc nezajímá, jako myslitel je mi k smíchu, jako politik je pro mne škodnou této země. Tak to mám já.

J. E. F.: J. G. – no, co jsem psal, to jsem psal (i když by mě třeba zajímalo, který myslitel Vám není k smíchu a jakého dramatika preferujete např.), jen bych ještě dodal, že si na dalajlámu nepotrpím, jsem starý římský katolík, a říkám-li „protiduchovní“, mám na mysli člověka především nerozumného, někoho, kdo jako jediný z presidentů této země při své volbě nenechal

sloužit Te Deum např., ano, můžete se tomu smát, já jen tvrdím, že to pokládám pro V. K. za příznačné, víte, moc, MOC (o níž ví hodně ovšem i V. H.), je něco, co graduje obecně k popření právě duchovních principů, pokud zde není protiváha, poněvadž moc tenduje jen k větší a větší moci, bez ohledu na cokoli, vím, že píšu nepřesně, ale nemohu se aspoň nepokusit odpovědět, „protiduchovní“ je něco, co je materialistické, brutálně hmotné, z konzumu jen a z peněz vycházející, a jen jimi všechno měříci a ničím nekorigované, když „není špinavých peněz“ a všechno lze koupit na trhu, pak se nemohu divit, že se kupčí i s trapnými universitními doktoráty (o brněnském supertrapném primátorově bakalariátu ani nemluvě), protiduchovní je prostě něco, co je velmi zakódováno v lidech této země, jako všechna nízkosti a oportunismus, nejméně od 1. republiky (cesta z Církve k čs. církvi husitské a po 48mém roce ke komunistům – znám mnoho takovýchto osudů), ale zřejmě to zde bylo vždy, i když až k husitům bych nechodil, protože tuto éru pokládám za stále nedostatečně zhodnocenou, no, stačí si přečíst *Husitské traktáty* nebo nějaký ten Žižkův *dopis*, abychom viděli, co to byli za lidé – v dobrém, právě v duchovním slova smyslu, jejich udivující charakter, láska k vlasti, odvaha, mravní nadhled a síla „nic nechťtí“, o tom by se dlouze dalo psát, ale abych to uzavřel žertem, čertíte se na evropské komunisty, ale zapomínáte nejspíš, že tento V. K. byl právě díky podpoře komunistů zvolen, což je rovněž příznačné, atd. atd. – s pozdravy...

Jan G.: Pravda, Klaus byl zvolen díky podpoře komunistů, kdežto Havla zvolil přímo komunistický parlament :)

Já se obávám, že si úzce spojujete duchovní a náboženský. A to není úplně správně. Stejně tak si pletete trh a business, a to je opět (bohužel všeobecně zažitý) omyl. Tady na rozumnou polemiku není prostor. Tak třeba někdy ve Třebové si o tom můžeme popovídat. Já bych minimálně moc rád poupravil váš pohled na „trh“. Možná byste byl překvapený, jak duchovní princip je Smithova „neviditelná ruka trhu“. Zkuste si třeba někdy přečíst něco od F. Bastiata (např.: *Spontánní řád: Bůh a evoluce* nebo *Dva systémy etiky*). Ten je pro pochopení tržních principů úplně ideální začátek. Ona ta karikatura, že „trh rovná se peníze, rovná se materialismus, rovná se neduchovno“, je bohužel velice rozšířené matení a zatemnění liberalismu. Ale přitom liberalismus je velice duchovní princip! A co se týká těch myslitelů, tak mne samozřejmě velice inspiruje např. F. A. Hayek, L. Mises a třeba již zmiňovaný F. Bastiat. A z dramatiků mám nejraději sebe :))

J. E. F.: J. G. – 1. myslím a vím, že srovnáváte nesrovnatelné, ale argumentovat už nechci – 2. ano, směřuji pojmy „duchovní“ a „náboženský“, a rovněž „trh“ i „byznys“ – 3. návrh na „poupravení mého pohledu na trh“ mě velmi potěšil, to se mi ještě v životě nepříhodilo – 4. knih, jako ta, kterou uvádíte, je spousta, celý život jsem se věnoval „doporučené četbě“, a došel jsem tam, kam jsem došel, některé knihy čtu, některé ne, jako s některými lidmi se stýkám, s jinými ne, život je krátký – 5. nepopírám duchovní hodnoty liberalismu, aspoň v souvislosti s některými konkrétními osobnostmi, ale opravdu jen s osobnostmi, nikoli ideologií – 6. Vaši oblibu myslitelů i dramatiků jsem (bohužel) odhadoval správně – toť vše –

Jan G.: Také jenom krátce: 2) Chyba, zásadní intelektuální chyba! 3) A to je možná docela zbytečný nedostatek. Kdo nechápe spontánní koordinační princip „neviditelné ruky trhu“, nemůže správně pochopit fungování lidské společnosti. A potom se nám tu potulují různí idealisté a utopisté, kteří ke škodě vlastní, ale zejména ke škodě nás všech ostatních nechápou, jak svět leží a běží, a neustále se snaží vytvářet „nové lepší“ světy, ačkoli mají k dispozici „staré špatné“ lidi a jejich (překvapivě docela funkční) společnost. 4) Ta Bastiatova díla nejsou nijak obsáhlá. Jsou to eseje, které se dají zvládnout při odpolední kávě ;) Hayeka ani Misesa bych vám ani hned nedoporučoval. Na to je už potřeba určitá myšlenková příprava a určité myšlenkové souznění, to může liberálními myšlenkami nepoznamenanému člověku způsobit stav podobný oboustranné lobotomii...

(ediční vsuvka: *paralelní děj*) Ladislav K.: já si myslím, že se to posralo v r. 48, kdy jsme měli našlápnuto k pozici kamene úhelného demokracie ve střední Evropě, teď se v téhle džungli orientují snad jen ti loutkoherci napříč stranami...

Jan G.: No, když jsme u toho, tak se to posralo už v roce 38, kdy nás rozesrali skopčáci, kterým se potom navíc sralbotka VH omluvil...

J. E. F.: J. G. – příteli, jste příliš zábavný, proto raději už tuto diskusi ukončím, s nulovým ziskem pro sebe, ale musím ocenit jednu Vaši krásnou větu: „A potom se nám (sic!) tu potulují různí idealisté a utopisté, kteří ke škodě vlastní, ale zejména ke škodě nás všech ostatních nechápou, jak svět leží a běží...“ opravdu i V. K. by Vás musel pochválit, no, aspoň něco – satis – j. e. f.

zdroj: Facebook, 18. a 19. dubna 2011

Zápisník Milana Haußmanna

S bezděčným vnímáním ospalosti kráčím nočním městem. Ulice jsou prázdné, jen občas mě mine auto a zmizí. Nedokážu popsat tón osvětlení, všechno je nažloutlé. Také nedokážu popsat bělobu nákupních center... bělostnou hladkost a příběhy. Muž okolo čtyřiceti postává před vchodem a pije červené víno z plastové láhve. Nedělní ráno, slunce pozdního léta, cihlově červená betonová dlažba. Zapaluje si cigaretu. Přichůf ničeho... s manželkou se ožrali na chatě. Když v noci začalo hořet, utekl. Manželku nechal uvnitř, přežila. Hluk rozjíždějící se tramvaje... Zavírám oči a tmou rozděluje bílá čtvercová síť.

Pořád na tom samém místě. Spousta věcí přichází na mysl. Když jsem uviděl první záběry z Japonska, věděl jsem... závažnost nepodstatných věcí, klapot podpatků v nočním domě, názvy stanic, bzučení zavírání dveří... vše ztrácí se a utváří jeden jediný bod...

Stojím po kolena ve vodě a brodím se do hloubky. Také jsi vešla do vody, ale zdála se ti příliš studená. Plavu, dělám tempa, splývám. Minul jsem mrtvého motyla, otočil se ke břehu. Stojíš mezi rákosím. Budu ještě chvíli plavat... Ležím na osušce a ohřívám se v paprscích podvečera, ty pojídáš oplatky.

Voda je přišerně studená, nedá se v tom plavat... mezi kamínky lezou mravenci a sbírají drobký. Kousek dál si několik mladých lidí pinká volleyball. Hlasitě se baví.

Touha je neúprosná a myšlenky se sy-pou... prší, otevřel jsem okno, ptáci šveholí...

Silnice, kterou lemuje pole kukuřice pozvolna klesá k jezeru. Na hladině pluje osamělý parník.

Několik tichých slov modlitby a díky... formuje inspiraci, tvoří siluetu – propracovaný stín.

Hledám tajemství chybějících barev.

Polní knihovna

Ví, že plukovník myslí na totéž. Jak uniknout z moci toho šílence a zachránit si vlastní prdel. Takové myšlenky je však lepší nechat nevyřčené. Ruská ofenzíva se dává do pohybu a Spojenci se blíží k Berlínu, takže si dáváte pozor na to, co říkáte, a raději i na to, co se vám honí v hlavě. Ti psi v černém čmouchají po defetismu a neloajálnosti. Jedno špatné slovo a můžete viset společně s ruskými partyzány, kolem krku štítek: „Tady visí svině, co opustila své druhy. Tedko je z ní navěky mrtvola.“ A on je podplukovník. Důstojníci nejsou z takových bleskových poprav vyjmuti... naopak. Takže pěkně kalt, dávat si bacha a vyčkávat. Výstřely venku... Wilhelm balí drogy a stříkačky. Hodlají ustupovat, byť dostali rozkaz držet postavení *bis in der Tod*. „Ať si to sem Goebbels, Göring a Hitler přijdou hájit sami,“ bručí podplukovník. „Já taky končím.“ (23-24)

Ale, mrtvý major. Wilhelm mu rychle projíždí šaty. Automatická pětadvacítká, kterou si dává do kapsy, čtyři balení ampulí, stříkačka s rezervními jehlami v malém kovovém pouzdru... *Eu kodol*... co to je? Wilhelm nabírá dvě ampule po dvou setinách gramu. Napíchne žílu a stlačí píst až do konce. „*Sieg Heil*.“ Je to skoro jako prdák, směs morfinu a kokainu. Má to opravdu pořádný tah, tenhle pocit stoupání vždycky zažíval, když létal s větrom. K letectvu se však nikdy nedostal. Byl krátkozraký. Stále postupovat. Dostat se k Američanům! Když jim napovídáte, co chtějí slyšet, uvěří úplně všemu. (25)

Jakmile se octnete v poli, jste svým vlastním pánem. Je na vás, abyste se dovolávali pomoci podle hloubky své potřeby. Na téhle planetě se toho o lásce už namluvilo až až. Když je vše řečeno a vykonáno – bylo přitom víc řečí než činů –, jen málokdo si uvědomí, že existuje láska ještě intenzivnější než láska muže k ženě či muže k muži, láska, jež nemá nic společného ani se sexem, ani s náboženstvím. Láska ke stvoření, jež jste vytvořili z celého svého bytí, přesahuje všechny ostatní.

Vy na to přesto zajdete; ztratit to jediné, co dává vašemu životu smysl, a každé nadechnutí, každé gesto, všechnu únavu a bolest, jež jsou svázány s tímto jediným činem – takový zármutek může zabít. Začíná chápat, proč lidé udělají cokoli, aby se toho vystříhali. On se tomu ale vyhnout nemůže. Přijal roli Strážce. (59)

Vědomé útoky na cíl, který zaměstnává něčí pozornost, jsou málokdy účinné, často selhávají a vracejí se jako bumerang. Tato taktika je obzvláště vhodná v případech kritiků. Nechte své jméno v telefonním seznamu, napadejte autory v rozhlasových pořadech, prostě cokoli, aby měl nepřítel vaši podobu stále jasně *na očích*. Nejlepší ze všeho je přinutit spisovatele, aby musel veřejně popírat vaše ostudné mylné výklady a lži. Například nějaký autor strávil šest let psaním knihy: „Povrchní guláš, zjevně splácán za pár týdnů.“

Pravidlo, jež platí téměř ve všech případech: nikdy kritiku nevyvracejte ani na ni nereagujte, ať je jak chce absurdní. Nedopustíte, aby vám kritik dával lekce, že jedna a jedna jsou dvě – i kdyby se uchýlil ke zcela nesprávným citacím.

Psaní předpojatých, odrazujících recenzí je jasné užití aplikované černé magie. Recenzent může ke knize přitáhnout mimovolně nepříjemné asociace – stačí, aby naznačil, že kniha je zcela bezvýznamná. Neřekne však přesně proč. Zároveň se musí pečlivě vystříhat všech jasných obrazů, jež by mohly upoutat čtenářovu pozornost.

Tento postup je vědecky podložen: Poetzelův zákon tvrdí, že snová představivost nepřipouští vědomou percepci a dává přednost podvědomým představám. Plus Freudova hypotéza, podle níž neutrální charakter podvědomých představ připouští, aby sloužily jako pláštík k zakrytí materiálu, jenž by jinak neunikl snové cenzuře; nepříjemný afekt je tím pádem přetáhnut k podvědomým představám. Ve skutečnosti existuje sedmapadesátiprocentní korelace mezi zpětným vybavením podvědomí a nejvyšší možnou nepříjemností. Charles Fischer tvrdí, že sny mají tendenci přebírat *nedůležitá* detaily bdělého života. ...

Julian Chandler, literární kritik prestižního newyorského deníku, všechny tyto triky zná. Jako terč profesionální zloby si vybral takzvané hnutí beat generation a zdokonalil umění anti-literatury. Spisovatelé používají slov k vyvolávání představ. On je používá k jejich zatemňování a ničení. ... (64-65)

Program vládnoucí elity v Orwellově 1984 zněl takto: „Bota, jež navěky dupe po lidské tváři!“ (79)

William Seward Burroughs: *Západní země. The Western Lands*, Viking, New York, 1987. Přeložil Josef Rauvolf. Vydalo nakladatelství Matu. I. vydání. Praha, 2004

Ze starých papírů

V Hlasu pravoslaví čtu, že zlí duchové chodí do pekla podávat hlášení satanovi, co na světě provedli.

„Něžnost je rozdána a moc jí přebývá,“ ale to je dobře, že přebývá, lepší než kdyby se jí nedostávalo. Než kdyby se nedostávalo lásky, touhy, krásy, čistoty ducha, lákavého, dráždivého tajemství dvanácté komnaty (co za ní je? Všechna krásna Ráje?) ...

Když jde tak člověk ve 4 hodiny ráno nebo v noci, kdy nikdo nechodí, a někoho náhodou potká, ať je to nějaká babka, která nemůže dospát, nebo níz-

ko letící kos, který se ještě neodvažuje zpívat, spiklenecky na sebe mrkne.

Dědek v hospodě U tygra sedí u piva a vypadá, jako by spal. Motá se tam ale nějaký opilec a dědek hned ožije: že jestli zabíjeli býčky. – Prý zabíjeli dva, a že mu tedy Hynek slíbil báchor, kurva, že mu ho doveze na kolečkách. No, kurva, a nedovezl ho.

V televizi vidím, jak jedna dostala 5 let za znásilnění vlastního syna, ve 40 se vrátila, sebrala si 26-letého recidivistu a násilníka, kterého poznala v base, je zase v tom a oba se těší na syna.

Vlastních 6 dětí předtím má většinou v domovech... Oba tito zločinci se diví, že okolní lidé je neberou za normální, ale že se jich bojí. Vždyť dohromady nic neudělali, znásilňovali, bilise, kradli, loupili. A co má jako být? Unamuno píše, že otázkou lidskou je vědět, co se stane s vědomím mým, tvým, toho či onoho a nás všech, až jednoho dne zemřeme. Ano, co se stane s vědomím mým a s vědomím těchto recidivistů?

Archijerej otec Niderle vysvětluje, proč nebydlí v Kozinově ulici: Tam nedá bydlet. Tam potkani bydlí. Sedm potkanů.

Štěpán Kameník, 1997

Země, v které žiju... Brno



Historický pohled z náměstí Svobody do Kostelní ulice, pohlednice

myslím si bohužel, že odpor současných liberálů a všech kolem „svobodně uvažujících“ demokratů ke slovům „národ“, „vlast“, „rodná země“, zakládá jen další dovršování devastace všeho doposud reálně existujícího v tradici a jakémsi pospolitém ještě bytovaní, země, půdy, domů, společenského života a kultury tohoto společenství, hysterie vůči pojmům, za něž naši předkové umírali a nechávali se trýznit, ve mně nevzbuzuje příliš nadějí, uvědomil jsem si to při masivním vystoupení vůči panu L. B., který měl zájem o jakési vysoké místo na ministerstvu školství, vystoupení lidí, kterých si vážím, jejichž názory na mnohé jsou pro mne relevantní, jen si trochu bohužel myslím, že ten cíl byl nějak příliš nízký, a hlavně nebylo -- aspoň co jsem zachytil -- argumentováno nijak pozitivně, nějak fakticky vůbec popsáno, jak tento panický strach s používáním výše uvedených pojmů vede vlastně celou společnost dále, t. j. k pohrdání vlastní domovinou (když to zestručním), zlomení hole nad ní a chtě nechtě se připojení k něčemu děsivě neprůhlednému a děsivě škrtícímu jakoukoli svobodu vůbec, tedy k jakýmsi nadnárodním představám, kde se naše slovo, naše životy, naše osudy směšně rozplynou jako kapka v moři, sebe sama tím ničíme a odsuzujeme k nemožnosti, jak se můžeme starat o Karlův most, když nám vlastně na historii a dědictví otců nezáleží? jak můžeme psát ponížené supliky „na záchranu knihy“ a záchranu čehokoli jiného skutečně kulturního, když na tradici a dobrou díla minulosti kašleme a vydáváme z velké části kuchařky, vágní esoteriku a pitomosti exhibujících literátů, kteří se usadili ve svých

autorských křesílkách a píšou a píšou a špekulují a špekulují, až se jim od kompjútrových klapků práší, po veletrzích jezdí, ale kde je jejich skutečné myšlení, jejich skutečné nasazení? jejich skutečný přínos ke konstituci něčeho životaschopného a co já osobně neváhám nazvat slovem „národ“ či „vlast“, jakkoli se na mě seběhnou všichni ti plakátoví nálepkovači, takoví třeba, kteří mě označili kdysi za antisemitu jen proto, že jsem katolík a že jsem o někom řekl, že je Žid, právě v takové hysterii se pak zcela zapomene, že antisemitismus je „stanovisko rasové nenávisti“, co já s tím mám společného? hysterie, změtení slov, slabost ducha, je jasné, že zde nemohu s jakýmkoli nárokem na alespoň přibližnost vypsát nebezpečí, kterých se obávám a která se nepochybně naplní, že tato země přestane existovat ve své historické identitě, stane se z ní archiválie, muzeum něčeho, čím nikdo nežije, hromádka „starobylostí“, chráněných zkorumpovanými a poddajnými „památkovými pracovníky“, ostatní budou lítat po světě, nadávat na letištích, rozdávat „evropské rozumy“, které mají stále ještě pod kůží, námezdně pracovat na sklizních, pracovat pro „evropské instituce“ v Bruselu, pracovat pro „Evropu“, v kterou nevěří, kterou s ohrnutým pyskem nevyčitelného skepticismu v podstatě pohrdají, jsem starý, nebudu už tady možná dlouho, ponechám si ale aspoň sám pro sebe ještě sušilovské:

*Dvě kráské spanilých duše moji ovládnulo stánek,
zemská jedna, druhá z výšiny posla nebes,
Církev a Vlast, ty v mojí milují sestersky se nádrech,
každá půl, každá má moje srdce celé.*

-- (připsáno 2. 3. odpoledne:)

islámští atentátníci zavraždili v Pákistánu jediného křesťanského ministra federální vlády, co mi to pořád vyprávíte o inkvizici? o „zločinech církve“? kde žijete? čím mi to pořád zbáběle a v pohodlné zabydlenosti argumentujete, sami nemajíce vůbec žádný postoj k ničemu, jen jakési vágní představy o „svobodě“ a „svě hlavě“ a přitom se vlastně věnujete jen inertnímu, vodnatému vydělávání peněz (na kraviny), čímž si jen podkopáváte pod nohama to, co tam ještě zůstalo --

j. e. f., blogové zápisky z 1. a 2. 3. 2011



Před devíti lety vyhořelé kasino naproti nádraží, foto @ Bořivoj Hájek

k reprodukci spáleniště se pěkně hodí nový slogan radních: „Žít Brno!“ (tento „projekt“ prý už stál 600 tisíc...) primátor onehdy sdělil televizi, že slíbil „dvě zásadní věci“: 1. upozorní ředitele Městské policie, aby se více věnoval této lokalitě a 2. bude usilovat o dohodu, která je „de facto zastupitelstvem schválená“, inu, legrace jako vždy, ti bezdomovci na papundeklech mi nevadí, vadí mi naprostá neschopnost města v této věci jednat, prostým úsudkem -- co v tom všechno může asi tak být?

jef

Akta z jiných luhů – Mexico 2007

Divadlo, které jsme v Tecate hráli, bylo u příležitosti svátku Halloween. O našem úspěchu se dozvěděl honorární konzul, který nás též částečně sponzoruje a jsme od něho pozváni na 11. a 12. 11. do Tijuany na prohlídku pivovaru, který mu patří. Taký tam má hospodu „U Švejka“, kde mám hrát. Zítra, to je 1. 10., se máme stěhovat. Asi jsme pro ně moc draží. Kulturních a zábavních podniků a programů je tady dost, ale většinou jen pro vyvolené. Takže pro normální lidi toho moc není.

Co mně tady též dělá radost, jsou hnědí vrabci, kteří mně připomínají domov. Stěhování proběhlo dobře, až na to, že to bylo do podobný ratejny, do které nás nastěhovali hned po našem příletu do Mexicali. Vůbec tam nebyla klimatizace a v našem bytě nesvítila polovička světel včetně WC. Elektrické zásuvky jakbysmet, takže nefungoval vařič, ani lednička. Řvali jsme, že v takových podmínkách se bydlet nedá, a tak ještě večer přivezli do každého bytu alespoň velký větrák. Náš projev nespokojenosti byl tak velký, že byl vyslyšen, a druhý den nás přestěhovali opět do hotelu, tentokrát na třídu „Lopéz Mateos“, který se jmenuje POSADA INN, ale aby toho stěhování nebylo málo, a protože nás nastěhovali do přízemí a Jindřiška tam bolela hlava, tak jsme druhý den putovali o patro výš. Tento hotel jich totiž víc nemá. Snad je to poslední štace před naším odjezdem, který se zaplatí Bůh blízí.

Dnes je 5. listopadu, pondělí, tak to už musíme vydržet. Velice svéráznou výzdobu tady mají v hotelových pokojích – totiž ve všech jeden obraz (reprodukcí), ale ten obraz je ve všech pokojích stejný, tedy v rámci jednoho patra, takže každé patro má svůj obraz. Přímo před hotelem jezdí občas

vlak. V tomto městě jezdí vlaky pouze nákladní, osobní vlaková doprava tu totiž není zavedena. Tu tady nahrazují autobusy. Většina lidí tu ale vlastní auto, což je tady priorita velice významná. Kolikrát vidíte barabiznu (dům na spadnutí) a vedle ní docela slušnej auták, takový obraz je tu dost častý. Vlaky v Mexicali mi připomínají české Neratovice, kde vlak jezdí přes náměstí města. Náš hotel sousedí s pohřebním ústavem „JARDIN DEL TIEMPO“ (Zahrada času), což by se určitě líbilo panu Hrabalovi. Škoda jen, že se toho nedožil a nemůžu mu o tom vyprávět. O další velice důležité věci jsem se ještě nezmínil, a to, že téměř od začátku našeho pobytu v Mexiku tady Benjamín, mimo mnoho dalších aktivit, tvoří Bambíno (Pražské Jezulátko), věrnou podobu Bambína z pražského malostranského chrámu Panny Marie Vítězné. Socha je asi 180 cm vysoká, zhotovená z jakési pouštní borovice. Borovic tady mají určitě více druhů, protože z několika z nich se vyrobily loutky pro divadlo, které jsme hráli. I scéna samotná, která se podle návrhu Benjamína stavěla, je z těchto borovicových dřev.

To všechno už je ale historie, protože návštěva u našeho pana HONOR. KONZ. už bude spojena s naším návratem do vlasti, a tak na poslední chvíli lítáme po obchodech a sháníme to, co jsme ještě nestačili koupit, a co bychom si chtěli přivést domů. Tak jsem koupil třeba půl kila šafránu, hromadu sušeného hovězího masa, to pro moje hospodské přátele na přikusování k pivu.

Další sled událostí je natolik zmatený a chaotický, že se to dá popsat jenom zhruba a povrchně. To byl ten poslední týden, který nabral takové grády. Do Tijuany jsme se dostali linkovým autobusem, ale cesta nebyla tak jednoduchá, pro-



Suchozemský syn a moře



Tijuana barnum a cirkusácká zebra pod úcvikovým vedením P. Č.

tože někde uprostřed nás zastavila vojenská hlídka. Prohlédli nám naše bágly, Jindrovi přitom ukradli peníze, co tam měl uložené, pěkná pakáž. Ono se to taky rýmuje, bagáž – pakáž. V Tijuane náš milovaný ochránce, pan Hon. Konz. Ibara vůbec nepřijal. Hlavně, že má bronzovou desku konzulátu na svém pivovaru, ale to nejspíš jenom na oko, protože pro Českou republiku vůbec nefunguje. Chtěli jsme z té Tijuany odletět už směrem k domovu, ale protože v Mexiku schází všude dobrá vůle, tak to možné nebylo. A protože se nám pan honor. konzul nepostaral ani o nocleh, o nějž jsme ho žádali, ubytovali jsme se v hodinovém hotelu. Gringo se po internetu spojil se svojí bývalou ženou a synem, že by je rád navštívil. Do San Diega vede z Tijuany lanovka, tak to nebyl problém. My jsme si zatím s Jindrou užívali známého pašeráckého města Tijuana a bordelu, ve kterém jsme bydleli.

Gringo se vrátil šťastný za dva dny a my jsme udělali poslední pokus o setkání s naším „dobrodincem“ Ibarou, protože jsme mu chtěli předat soubor fotografií, ze kterých měla být uspořádána výstava už v Mexicali, ale protože ze smlouvy, ke které se zavázaly všechny zúčastněné strany, se naplnilo jenom něco, tak tento bod programu naplněn nebyl. Nechali jsme v „honorárním hotelu“ fotky s tím, že někdy pan konzul výstavu uskuteční, když už se k tomu jednou zavázal. K honorárnímu pivovaru patří též honorární hospoda a protože jsme se s naším zastupitelstvím chtěli důstojně rozloučit, utábořili jsme se v této docela pěkné hospůdce, já jsem vynadal fňuknu a průser byl na obzoru.

Kníratý taxikář, který nás na konzulát a do hospody dovezl s veškerou bagáží z našeho milovaného bordýlku, nejdřív pil náky žbrdoly, ale když viděl, jak nám to u fňukny šmakuje, neudržel se a dal si s námi docela dobré pívko taky. To, že je vyléčený alkoholik, se nám svěril vprostřed pohoří, kte-

ré jsme potom přejížděli. V té hospodě to bylo ještě docela dobrý, ale byli jsme tam až do tmy, kdy jsme se rozhodli, že už toho bylo dost a po panu taxikáři jsme chtěli, aby nás zavezl na autobusové nádraží. Tam jsme se dozvěděli, že do Mexicali už nic nejede, i když tam jsme se museli vrátit, když nám z Tijuany nechťeli povolit odlet. Milý pan taxikář se nabídnul, že nás tam klidně odveze, že tu cestu do Mexicali dobře zná. To bylo možné, ale cestu ven z Tijuany nemohl najít asi dvě hodiny. To už jsem pojal podezření, že něco není v pořádku. Když už jsme se konečně vymotali z města, nenapadlo mé dva kolegy nic lepšího, než vyndat flašku BACARDI. Uvědomuji si, že jsem se nezmínil o tom, že jsme v Tijuane byli už jenom Gringo náčelník, Jindra pobočník, fňukna a já. Ostatní členové naší mise, jako Jáchym a Benjamín, zůstali v kulturním středisku dodělávat Bambíno. David se vydal dál na cesty po Mexiku a Vlasta pokračovala v divokém reji uměleckém v Mexicali.

Ten taxík, to byl takový mikrobús narvaný naší bagáží, a my jsme tam fungovali jako vycpávky. Jenom Gringo seděl vepředu vedle řidiče, vyléčeného alkoholika, a měl tam docela pohodlíčko. Nevím, koho napadla ta flaška jako prvního, ale nápad to byl nešťastný, protože se o ni začal hlásit i náš dopravce. Jindra seděl až vzadu a nápoje připravoval – Bacardi + kola. Kombinace šla přese mě, já seděl uprostřed, dopředu ke Gringovi, který se tam dělil s opilým taxikářem. Nevím, jakým zázrakem jsme přejeli již zmiňované hory, jejichž úpatí byla plná vraků a trosk aut, která se zřítily z kilometrových výšin. Po zdolání tohoto nebezpečí na nás čekalo další.

Náš milý, už notně opilý šofér občas zastavil na vyčůrání a vymýšlel si různé pitomosti. Třeba jako že chce zaplatit předem, a nebo že nás tam nechá a naše zavazadla si odveze. A nebo že nás nechá postřílet. Ale to už bylo na rovině uprostřed pouště a my jsme měli alespoň jistotu, že se nezřítíme někam do propasti. Jak byl pan šofér opilý, občas za volantem usínal, a tak musel být Gringo pořád ve střehu a vždy, když jsme se stáčili ke krajnici, lehounce, s noblesou jemu vlastní, vrátil volantem auto do správného směru. To se opakovalo a střídalo s výhrůžkami našeho oloupení nebo zabití, až jsme se dostali na periferii Mexicali, kde taxikář zastavil na další vyčůrání. Zde na nás čekala jakási zásahová policejní jednotka, která nás asi na upozornění někoho, kdo nás se štěstím předjel, anebo mýjel, nemohla ponechat bez povšimnutí. Doma v Praze jsem byl za totality zatčen mnohokrát, ale pro pouta jsem si musel jet až do Mexika. Všichni jsme museli dát ruce na kapotu, za nás si stoupl voják, natáhnul samopal, ale vůbec nevypadal nepřátelsky. Po našem prohledání a prošacování nás spoutali tak, že z nás vytvořili řetěz. Pak jsme se museli vydrápat na korbu jejich auta a odvezli nás na POLICEJNÍ služebnu. Tam nás drželi asi hodinku, nechali si vysvětlit, že se šněrováním po dálnici nemáme nic společného, objednali nám jiného taxíka a my jsme odfrčeli na letiště, kde jsme museli přečkat do rána, kdy jsme měli odletět. Našeho opilého taxikáře si tam policajti nechali a na rozloučenou nám řekli, že máme veliké štěstí, protože je to celostátně hledaný těžký zločinec, takže to jeho vyhrožování nebyly plané řeči.

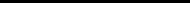
Z Mexico-City nám to letělo až další den, tak jsme museli sehnat další nocleh, protože na naší ambasádě nám to neumožnili. Opět jsme měli štěstí na hodinový hotel, všechno už ale proběhlo v pořádku a další den večer už jsem byl na pivečku s přáteli v milované hospůdce U Parlamentu.

*Pepíček Čecil, staropražský harmonikář,
z Mexického deníku, foto © archiv P. Č.*

BRNO-BORO 29. DUBNA 2011 OD 19.30
CZK 60,-  **WWW.SOPEL.FREEMUSIC.CZ - WWW.BORO-KLUB.CZ**

KRÁKOR

Trináctý ročník Potulného festivalu



Podrobné informace o připravovaných akcích:
www.christiania.cz • www.vetusvia.cz • www.boro-klub.cz
www.sopel.freemusic.cz • www.drevenacikada.cz